

Derudover har vi rykket, som vi også havde varslet, investeringer for ca. 1,5 mia. kr. fra 2004 til 2003. Da tallene kom for forventet vækst i 2003 og var mindre end forudsat, og tallene for vækst i 2004 var større end forudsat, så glattede vi ud med de investeringer, som umiddelbart kan få aktivitetsvirkning i 2004, og det er ca. 1,2 mia. kr. til det støttede boligbyggeri og de 200 mio. kr. til trafik, veje og DSB-området, altså med aktivitetsvirkning i 2003.

Der er mange, der siger, at den aktivitetsvirkning i 2004, som er udtrykt ved en finanseffekt, som alle uden for huset ved hvad er for noget, men som færre herinde ved noget om, af 0,4, er for stor. De siger, at det, vi egentlig gør for at sikre beskæftigelse og bekæmpe ledighed, i virkeligheden er mere end det, vi burde gøre. Det er stort set sådan, mange fagfolk udtaler sig, nemlig at der egentlig ikke er brug for at lempe finanspolitikken i forbindelse med det konjunkturforløb, vi ser, og med den fremtid, der venter.

Regeringens holdning har bare været den, at det for så vidt ikke berører os, hvad man siger, for når vi følger en linje i den økonomiske politik, hvor der er dokumenteret rådighed, så gør vi, hvad vi kan, og bruger hver eneste krone, det er muligt, for at øge aktivitetsniveauet. Det er det, vi har gjort.

Derfor har jeg hele tiden sagt, at vi bevæger os lige til kanten, men vi er på den rigtige side af kanten, altså vi er fuldt ansvarlige, vi følger den linje, der er lagt, og vi bruger ikke penge, vi ikke har. Vi sætter altså ikke fremtidens velfærd eller fremtidens beskæftigelse over styr.

Sådan er den virkelighed, som egentlig tegner sig for regeringens indsats for at bekæmpe ledigheden maksimalt.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Tiden er jo ikke til lange debatter nu, så derfor skal jeg kun notere mig finansministerens definition af, hvordan man finansierer skattelettelser, nemlig at hvis der er overskud på statsfinanserne, så er de finansieret.

Kl. 22.40

Det er jo et ganske interessant synspunkt, ikke mindst når man tænker på, at statsministeren har stået her i Folketingssalen tirsdag efter tirsdag og onsdag efter onsdag og har sagt: Denne regering vil ikke hverken bruge dynamiske effekter eller acceptere ufinansierede skattelettelser, og derfor skal der krone til krone findes finansiering.

Man må jo undre sig, for på det tidspunkt var det overskud, som finansministeren havde på statsfinanserne, som han overtog fra den tidligere regering, jo væsentligt større, og derfor kan man jo undre sig over, at statsministeren slet ikke har set lyset som finansministeren, og at oppositionen jo sådan set uden nogen kritik fra finansministeren ville kunne foreslå yderligere skattelettelser for 5 mia. kr. og påstå, at de var finansieret.

Jeg skal kun notere mig, at det altså er den form for nationaløkonomi, som finansministeren bygger sin finanspolitik på: Vi må håbe, at perioden ikke bliver for lang, for så kan det gå ret galt her i landet.

(Kort bemærkning).

Nicolai Wammen (S):

Heller ikke jeg har noget stort behov for at forlænge en i øvrigt god debat, men jeg er nødt til at sige til finansministeren, at vi gik fra sort snak til udenomssnak.

Jeg stillede et meget, meget konkret spørgsmål på baggrund af et telegram her til morgen, der går på, at hvis regeringen skal overholde sine egne vækstsmål, som er ekstremt stramme for den offentlige sektor, herunder kommuner og amter, så vil det medføre 25.000 færre ansatte. Vil finansministeren dog ikke godt forholde sig til det?

Der kom en lang snak om, hvad finansministeren mente om dansk økonomi i al almindelighed, men ikke noget, der mindede om et svar på mit spørgsmål. Derfor vil jeg gerne bede finansministeren sige, om det er rigtigt, hvad man har regnet sig frem til her, eller om det er forkert. Det synes jeg er et meget væsentligt spørgsmål at få svar på selv nu, hvor klokken er ved at være mange.

Jeg tror, at der er utrolig mange offentligt ansatte, der glæder sig til at høre svaret på, om de skal modtage en fyreseddel.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg håber ikke, at hr. Tørbjørn Jacobsen følte det på samme måde, for han talte i virkeligheden også med rimelig høj røst i en forventning om, at det blev hørt, hvad han sagde. Men på en eller anden måde er der en lydmur; der er et eller andet, der forhindrer det.

Det spørgsmål, som hr. Nicolai Wammen rejser, har jeg jo svaret på. Jeg synes, det er pinligt, at nogen overhovedet fagligt kan fremme en på-